

Dân chúng, nghề ngỗng i đã thuê chúng ta làm việc cho họ. Câu hỏi i nay là: liệu chúng ta có hoàn tất trách nhiệm của chúng ta hay không?

Trong bài diễn văn của Tổng thống Barack Obama tại Quốc Hội Hoa Kỳ vào ngày 8 tháng 9 vừa rồi, có một hai câu nói tôi rất thích. Ông nhắc đến dân chúng như “những người đã cử chúng ta đến đây; những người đã thuê chúng ta làm việc cho họ” (the people who sent us here – the people who hired us to work for them). Rồi ông hỏi họ và hỏi các nghị sĩ và dân biểu: Mày “Dân chúng ở đất nước này làm việc vất vả để hoàn tất trách nhiệm của họ. Câu hỏi i nay là: liệu chúng ta có hoàn tất trách nhiệm của chúng ta hay không?” (The people of this country work hard to meet their responsibilities. The question tonight is whether we’ll meet ours.)

Thực tình, tôi không quan tâm mấy đến các chính sách Obama đã đưa ra nhằm giải quyết tình trạng thất nghiệp trầm trọng cũng như cuộc khủng hoảng kinh tế kéo dài tại Mỹ. Đã đành kinh tế Mỹ có quan hệ mật thiết đến kinh tế toàn cầu, trong đó có Úc; tuy nhiên, tại Úc, nhìn sang Mỹ, thấy chuyển cảnh xa vời quá. Tôi nghe bài diễn văn của Obama một cách khá hời hợt. Những câu nói trích ở trên, tôi bỗng thấy thích hơn.

Thích chứ y vì thấy chúng khác hơn với những gì chúng ta thường nghe ở Việt Nam. Có lẽ ở Việt Nam chưa có lãnh tụ nào đặt vấn đề trách nhiệm với dân chúng một cách cụ thể đến như vậy. Càng chưa có ai nhìn nhận một thực tế: Họ là những người làm thuê của dân chúng. Mà không phải là những người làm thuê vĩnh viễn. Họ chỉ là những người làm thuê theo hợp đồng. Có bốn năm, dân chúng lại xét lại hợp đồng này một lần. Làm giỏi, người ta thuê tiếp. Làm kém thì xin vui lòng về ... họ.

Giống lãnh đạo Việt Nam bao giờ cũng cho những chức vụ mình đang nắm giữ như những số mệnh vĩ đại từ trên trời rơi xuống. Một thế thiên mệnh. Ngay cả khi họ giỏi và nói khiêm tốn như họ là “đầy tớ” của dân chúng thì người ta, từ trong vô thức, vẫn xem cái chức “đầy tớ” ấy là một thiên mệnh. Là thiên mệnh vì, thế ra, không có ai thực sự bù cho họ cả (hiểu bù theo nghĩa thế tục tuy nhiên chứ không phải bù bán trong nôi bù đàng với nhau). Là thiên mệnh vì họ không thực sự chịu trách nhiệm trước ai cả. Đất nước là của họ, dân chúng nghèo khổ ư? Đó là trách nhiệm của “thần” là chủ sở hay “thần” khách quan nào đó. Đất nước phát triển ư? Thì đó là công của họ, bất kể họ hời hợt và nể nang một cách mờ ám hay chỉ vì ngu ngốc lao động quần quật trong các nôi.

Lãnh đạo: nghề làm thuê

Tác Giả: Nguy&#n H&#ng Qu&#c

Thứ Năm, 15 Tháng 9 Năm 2011 19:44

Quan niệm cho rằng lãnh đạo nghề là thiên mệnh nên các “đầy tớ” bắt buộc các ông bà “chủ” có đồng ý cho họ làm việc tiếp hay không. Và cũng không cần nghề, thậm chí, bất kể nghề nghiệp nào họ là dân chúng.

Không biết nghề thế nên thay vì “bất nhân” nghề nghiệp đã hùng hăng làm việc và đóng thuế để nuôi mình, nghiệp họ lại làm mất chuyn oái oăm: bắt dân chúng phải biết nhân và nghề nhân mình!

Có lẽ mất trong nghề nghiệp chính là tuyên truyền nhân nhân tố của chính quyền Việt Nam, từ khi lên nắm quyền vào năm 1945 đến nay, là nhân mệnh vào chuyn nhân nghĩa. Họu nghề toàn bộ gu&#ng máy tuyên truyền đểu tiếp trung vào việc để công nhân của đồng và của lãnh đạo. Nghiệp họ ta tiếp cho các đợt sáng tác r&#m r&# để ghi lại cảm bút kỳ lạ công nhân “tái sinh” của cách mạng. Ăn mất bát cơm ngon cũng nghề nhân cách mạng. Mặc bộ quần áo mới cũng nghề nhân cách mạng.

Thậm chí kháng chiến, trong bài “Thề dâng Bác Hồ” sáng tác ngày 19.5.1953, Xuân Diệu viết:

Chúng con d&#i v&#c sai lầm
Đang vướng mình để c&#m tay lên.

Cũng ngày 19.5.1953, Nguyễn Bính từ Nam bộ, làm bài Thề gửi về Cha:

Trở về con c&#c nh&#c nh&#n
Nh&# Cha nay mới nên thân nên nghiệp..

Sau năm 1954, ở miền Bắc, Xuân Diệu lại viết:

Hãy cảm ơn đồng Công nhân, lòng ta ơi!
Hãy cảm ơn những người đồng con nghiệp,
Hãy cảm ơn Hồ Chí Minh đồng chí
Đã rèn luyện mất nhà già trẻ k&#

...

Lãnh đạo: nghề làm thuê

Tác Giả: Nguyễn Hoàng Quốc

Thứ Năm, 15 Tháng 9 Năm 2011 19:44

Xà lã sa, ta oán hân đót trãi
Nay lã hoà, ta lãi thỹ đãi tãi!

Chị Lan Viên cũng có rất nhiều những bài thơ tãi ng tãi nhữ thữ. Lãi Nguyên Ân có lãn nhữ n xét vữ thữ Chị Lan Viên: “Thữ Chị Lan Viên có cữ mữ t lữ t nhữ ng bài thơ ăn năn sám hữ i cho sữ lữ lữ m thuữ trữ c, bày tữ lòng biữ tữ n vô hữ n cữ a nhữ thữ vữ i chữ đữ mữ i, lý tữ ng mữ i – cái lý tữ ng mà nhữ thữ có lúc nhữ muữ n quữ xuữ ng bữ i lữ y cho tữ sữ biữ tữ n cữ a mữ t tữ đữ đã bữ “đữ o” cũ đữ tữ đữ theo nó đữ n cuữ i đữ i.” (Mữ t thữ i đữ i vữ n hữ c mữ i, Hà Nữ i, 1987, tr. 106).

Sau này, hữ u nhữ không có nhữ văn hay nhữ thữ nào đữ vô liêm sữ đữ nữ nhữ bữ nhữ vữ y nữ a. Và nhữ cữ m quyữ n cũng không đữ vô liêm sữ đữ lữ n tữ ng tuyên truyữ n nhữ vữ y nữ a. Nhữ ng đữ đữ, đữ i nhữ ng hữnh thữ c đữ n tữ khác nhữ, chúng ta vữ n nghe thữ p thoả ng nhữ ng giữ ng kữ công và đòi hữ i sữ biữ tữ n cữ a đữn chúng đữ i vữ i nhữ ng ngữ i đã suữ t đữ i hy sinh gữnh chữ u...bữ ng lữ c đữ n hữ u nhữ vô tữ n!

Đữ ng quyữ n, ngữ i ta muữ n đữn chúng biữ tữ n. Vữ hữ u, ngữ i ta cũng muữ n đữn chúng biữ tữ n. Vữ i tữ ng cá nhữ, ngữ i ta đòi hữ i sữ biữ tữ n. Vữ i cữ đữ ng và chữ đữ, ngữ i ta cũng đòi sữ biữ tữ n.

Ngữ i ta cữ tình ngoữ nhữ lữ ng lữ i sữ thữ t này: Làm lãnh đữ o, thữ c ra, là làm thuê. Lữ ng bữ ng cữ a hữ là do đữn chúng trữ. Tữ t cữ tữ n nghi và quyữ n lữ i mà hữ có là do đữn chúng cung cữ p. đữ đữ không có chữ n ân ngữĩ. Mà chữ có vữ n đữ là: làm viữ c có hiữ u quữ hay không.

Làm đữ c viữ c: Xin tữ p tữ c.

Làm không đữ c viữ c: Xin mữ i xuữ ng!